

P → A → S

L → A → Ş

M → A

VIII

YÜZ YÜZE

L → A → R

2 Haziran – 15 Haziran 2016

Müze Gazhane

İstanbul Okan Üniversitesi
Sanat, Tasarım ve Mimarlık Fakültesi

MÜZE
gazhane

İSTANBUL
OKAN ÜNİVERSİTESİ

25. Yıl

Düzenleyen

İstanbul Okan Üniversitesi Sanat, Tasarım ve Mimarlık Fakültesi
Etkinlik Düzenleme Kurulu

Koordinatörler

Dr. Öğretim Üyesi Didem Kara Sarıoğlu (*Görsel İletişim Tasarımı Bölümü*)
Dr. Öğretim Üyesi Eda Çekil Konrat (*Görsel İletişim Tasarımı Bölümü*)
Dr. Öğretim Üyesi Gizem Yücelen (*Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü*)

Grafik Tasarım

Dr. Öğretim Üyesi Pelin Özgün Özyol (*Görsel İletişim Tasarımı Bölümü*)

Grafik Uygulama

Dr. Öğretim Üyesi Gizem Yücelen (*Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü*)

İstanbul Okan Üniversitesi Sanat, Tasarım ve Mimarlık Fakültesi’nin bu yıl sekizincisini düzenlediği *Paslaşmalar* sergisi, “Yüz Yüze” başlığıyla 2-15 Haziran 2025 tarihleri arasında gerçekleşiyor. Sergi, bir buluşma ve etkileşim alanı yaratarak doğrudan temasın ve diyalogun yaratıcı potansiyelini açığa çıkarmayı hedefliyor.

“Yüz Yüze” kavramı, sadece fiziksel bir buluşmanın değil; aynı zamanda derinleşen bir anlayış, etkileşim ve yaratım sürecinin de kapısını aralar. Yüz yüze gelmek, her şeyden önce bir karşılaşmadır— farklı düşünceler, bakış açıları, duygular ve deneyimlerin doğrudan birbirine temas ettiği bir andır. Bir derinleşme, açılma, açığa çıkma süreci olan yüz yüze olma, fiziksel bir varlık olarak insanları, yalnızca gördükleriyle değil, duydukları, hissettikleri ve düşündükleriyle de bütünleştirir. Bu anlamda “Yüz Yüze”, bir tür yakınlaşma, göz göze gelme ve bu etkileşim aracılığıyla ortak bir dil geliştirme olanağı sunar. Bu ortak dil, sanatsal pratikler aracılığıyla içinde bulunulan çağa tanıklık etmenin ve toplumsal olanla yüzleşmenin bir aracı haline gelir.

Bu çerçevede bu yıl Paslaşmalar sergisinde fakültemiz öğretim üyelerinin, fakülte dışından sanatçılarla ortaklaşa ürettikleri çalışmaları bir araya getirilmektedir. Yaratıcı süreçlerin zenginleştiği, bireysel ve kolektif üretimlerin harmanlandığı bu sergiyle, katılımcıların birbirlerini ve pratiklerini keşfetmeleri ve disiplinler arası etkileşimin derinleşmesi hedeflenmektedir.

İstanbul Okan Üniversitesi Sanat, Tasarım ve Mimarlık Fakültesi
Etkinlik Düzenleme Kurulu

M a n e t ' n i n B a l k o n u

Her takas bir eşitlik vaadiyle yola çıkar; ama hiçbir takas denk değildir.
Çünkü her alışverişte geri verilmeyen bir fazlalık, iade edilemeyen bir parça vardır.
— Jean-Luc Nancy, İmkânsız Takas

Sanat, çoğu zaman bir karşılık beklemeden verilen bir şeydir. Bir jesttir, bir izdir, bir çatlaktır.

Verilir — ama geri dönüp dönmeyeceği belli değildir.

Ve dönerse bile, ilk haliyle değil, başka bir formda, başka bir yankıyla döner. Bu yüzden her sanatsal ilişki, Jean-Luc Nancy'nin tarif ettiği gibi bir imkânsız takas biçimidir. Ne hediye tam anlamıyla verilir, ne de yanıt tam anlamıyla alınır. Bu ilişkiden sadece bir iz kalır — karşılaşmanın izleriyle dolu bir alan.

İşte bu yıl sekizincisi düzenlenen bu sergi, 'Paslaşmalar' böyle bir izler alanı. Yüz yüze gelen ama hiçbir zaman tam anlamıyla birbirine denk düşmeyen işlerin sahnesi.

Sanatçılar, birbirlerine işler üretmekte; ama bu üretim bir hesaplama, bir denklik ya da bir ölçü değil; daha çok bir boşluk, bir açık, bir fazlalık bırakıyor. Bu, alış-verişin kendisinin mümkün değil de, ancak arzulanan bir şey olduğunu hissettiren bir durum.

Şimdi bir balkon hayal edelim.

Balkondaki figürler yan yana durur ama birbirine dokunmaz. Bakışları birbirini ıskalar.

Manet'nin Le Balcon tablosu budur: Modern bireyin yalnızlığı, özneler arasındaki temassızlık ve temsillerin donuk geometrisi.

Yıllar sonra, René Magritte yüzünü bu tabloya dönüp bakar. Ve şöyle düşünür: “Ya artık orada kimse kalmadıysa?” Figürleri siler, yerlerine üç tabut koyar. Adını da “Perspective II: Manet’s Balcony” koyar.

Bir ikinci bakış.

Ama bu bakış, gözle değil, artık mezarın içinden gelen bir sessizliktir.

Manet’nin balkonunda henüz ölüm yoktu — ama yaşam da yoktu. Sadece bir sahne, bir duruş, bir temasızlıktı. Magritte ise bu temassızlığın sonucunu gösterir: “Geri dönmeyen bir bakış, tabuta dönüşür.” Manet’in balkonu Magritte’e karşılık verebildiği bir alan açmıştı, bir cevap imkanı.

Yüz Yüze: Paslaşmalar sergisi, bu iki tablo arasında açılan çatlaktan geçen işler barındırıyor.

Sanatçılar, birbirlerinin balkonlarına müdahale ediyorlar işler. Bir diğeriyle temas etmeye çalışan, ama asla onun yerini de tam alamayan jestlerdir bunlar. Bu jestlerin her biri, bir “pas”tır. Ama Manet’in pası gibi kesin bir adresi yoktur. Kimi yere düşer, kimi hızla geri döner, kimi sonsuza kadar havada asılı kalır.

Bu yüzden bu paslar bir “takas” değil, belki de imkânsız bir alışveriştir. Ve bu sergi, Paslaşmalar, o imkânsızlığı ciddiye alır. Her sanatçı, kendisine verilen işi alır, üzerine düşünür, içselleştirir, karşılık verir. Ama bu karşılık, ilk işe denk düşmez. Çünkü her yeni iş, bir başkasının çağrısına verilen ama onun yerini alamayan bir cevaptır.

Bu yüzden sergi, sadece “birlikte üretilmiş” işlerin değil, yarım kalmış karşılaşmaların da arşivi.

Yüz Yüze: Paslaşmalar sergisi, sanatçıların birbirlerine doğrudan yanıt verdiği, birer görsel çağrıya karşılık sunduğu bir deneyim alanı. Bu, sadece bir “inspirasyon” sergisi değil. Bu, bir diyalog kurgusudur. Her sanatçı, bir diğerinin işine bakar, izler, hisseder — ve cevaplar. Bazen bir teknikle, bazen bir renk lekesiyle, bazen bir boşlukla.

Paslaşmalar, ortak mekân yaratmaz; tersine, mesafeyi yeniden düşünmeye zorlar.

Bu sergide sanatçılar göz göze gelmeyi dener. Yüz yüze gelirler — hem kendileriyle hem de başkasıyla. Bu, temsilin yavaşça içinin doldurması, zaten üretilmiş bir figürün, bir bakışın, bir jestin yeniden ete kemiğe bürünmesi.

Bu karşılaşma alanında, her işin başka bir işin yankısına dönüştüğünü görebiliriz.

Sen Anlattı mektuplar bir yüzle göz göze gelirken, *Reanimasyonda* bedenın belleği ve hatırlama gücü yeni bir yaşama alanı buluyor. *Sıçrayış* bizi bir boşlukla yüzleştiriyor; neyin üzerinden atladığımızı değil, neyle aramıza mesafe koyduğumuzu düşündürüyor. *Babamdan Parçalar* kişisel olanı kolektife, anı olanı bugüne açıyor. *Göründüğü Gibi Değil* işi, her yüzleşmenin altında başka bir okuma daha olduğunu hatırlatırken, *Mekânsal Karşılaşmalar* bizi mimarlıkla sanat arasında geçirgen bir yüzeye davet ediyor. *Noktasız*, yönsüzlüğün ve açıklığın poetikasını kurarken, *Geçirgen Harita* adeta serginin sinir sistemine dönüşüyor. Her biri, bu haritanın bir bölgesi; her biri, başka bir bakışın çağrısıyla biçim değiştiren bir temaşa.

Paslaşmalar sergisi, her edisyonunda sanatçılara yalnızca üretmeleri için bir alan değil, birbirlerine kulak verecekleri bir zemin de sunmayı amaçlıyor, bu bağlamda bireysel yaratımdan çok karşılıklı sezgiye, yalnız çalışmadan çok ortak bir titreşime davet ediyor. Sanatçılar burada yalnızca kendi dillerinin değil, başkasının cümlesine nasıl ek yapılır onun da peşindeler. Böylece zamana yayılan bir diyaloğun sürekliliği

kurulmakta — bir estetik silsile gibi, serginin her edisyonu da bir öncekine dokunur, onunla paslaşır ama aynı olmaz.

Magritte, Manet'yi yeniden yazdı; ama başka bir yüzyılda, başka bir bilinçle. Bu sergi de aynı şeyi yapıyor: Her eser, daha önce kurulmuş bir sahneye çıkıyor — ama kendi zamanının yankısıyla konuşuyor.

Bu metin, bir giriş.

Tıpkı Manet'nin balkonunun açık bir sahne olması gibi,

ya da Magritte'in tabutlarının bir perdeyi açması gibi.

Sergi ise — karşılaşmanın kendisi.

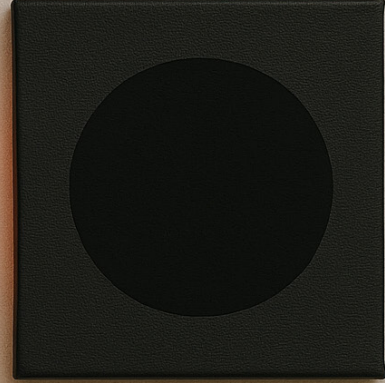
Murat Tırpan

NOKTASIZ

Alper Mazman & Batu Bozoğlu

Tuval Üzerine Akrilik, Neon, 130x30 cm, 2025

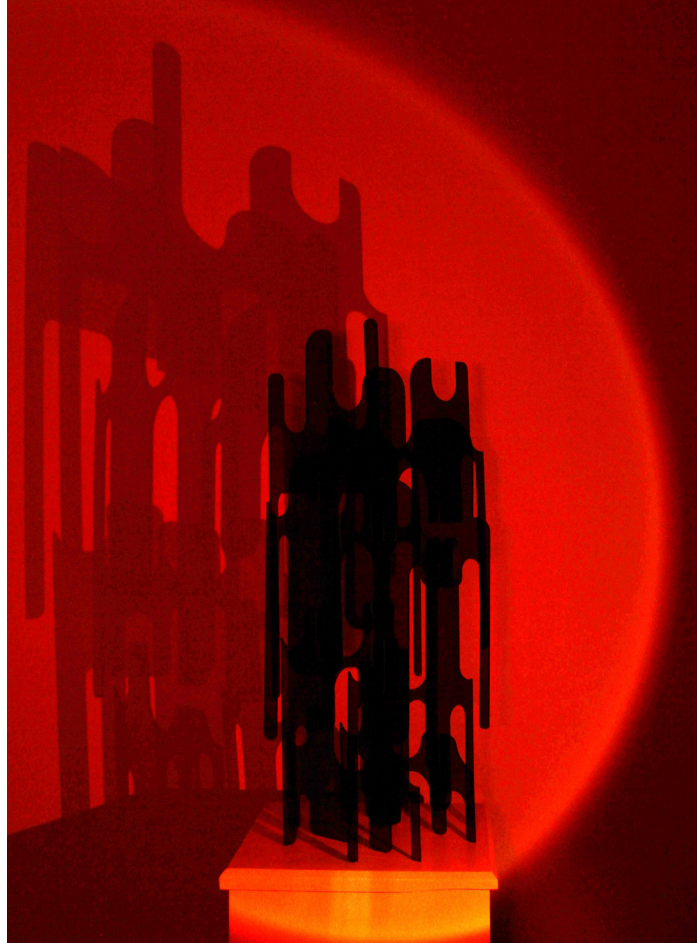
*Noktasız cümlelerin
bir anlamı olmuyor*

MEKANSAL KARŞILAŞMALAR

Cemal Ç. Erol & Gökhan Avcioğlu

Akrilik Levha, 30x80cm, 2025

“Yüz Yüze” temasıyla gerçekleşen bu çalışma, mekânsal düşünce üzerinden bir karşılaşma zeminini araştırır. Süreç, Gökhan Avcioğlu’nun bir eskiziyle başlar. Bu çizim, ilk bakışta bir mimari kesit ya da mekânsallaşma önerisi gibi görünse de, renklerin, boşlukların ve katmanların ortak bir dile dönüşebileceği bir sistem önerisine evrilir.

Geliştirilen üç boyutlu yerleştirme, bu eskizi ışıkla, gölgeyle ve geçirgenlikle çalışan bir yüzeyler sistemine dönüştürür. Yüzeyler arasındaki açıklıklar ve geçişler, sabit bir form yerine sürekli değişen bir algı önerir. İzleyici her açıdan farklı bir kesitle karşılaşır; gölgeler mekâna yayılır, yansımalar yapının çevresiyle kurduğu ilişkiyi yeniden tanımlar.

Bu yapı yalnızca fiziksel değildir; izleyicinin hareketiyle, duruşuyla, bakışıyla tamamlanan açık bir sistem olarak işler. Karşılaşma burada bir form değil, bir durumdur: ışık, yüzey, beden ve zaman arasında geçici ama etkili bir temas oluşur. Paul Virilio’nun ışık ve algı kavramlarıyla düşündüğü mimari anlayışa içten bir selam veren bu yerleştirme, görsel bilgiyle birlikte mekânsal bir deneyim üretir. Yapı, bir nesne olarak değil; birbirine temas eden niyetlerin, çizgilerin ve boşlukların birlikte kurduğu bir karşılaşma alanı olarak var olur.

REANİMASYON & BABAMDAN PARÇALAR

Didem Kara Sarioğlu & Aslı Sungu

Beton, Cam, Led Şerit, Petri Kapları, Bitki ve Bantlar, 50x107x4cm, 2025

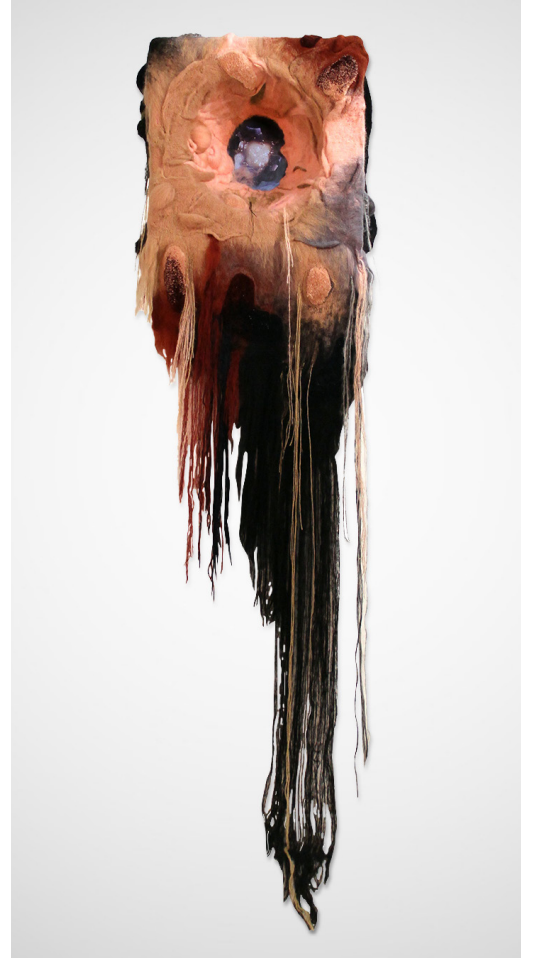
Kitaplık ve Yaklaşık 100 Kitap, 60x180cm, 202

Geçirgen Harita

Gizem Yücelen & Gökhan Tekin

Keçe ve Yün, Video (Döngü), 45×170x17 cm, 2025

Başlangıçlar, geçişler ve dönüşümler üzerine ortak bir zemin arayışıyla şekillenen “Geçirgen Harita”, kaynağın yok olmadığı, ancak oluşunların sürekli farklı biçimlere dönüştüğü bir bölge. Kendini yeniden kurmaya, yeniden başlamaya açık bir harita.

SEN ANLAT

Eda Çekil Konrat & Mert Özgen

Fotoğraf, 85x120 cm, 2025

Sen Anlat, Yüz Yüze temasını karşılıklı bağılıklar üzerinden ele alır. Tek başına ayakta kalabilmenin, yalnızlığın ve bireyselleşmenin yüceltildiği günümüzde, bir komünitenin parçası olmayı, birbirine ilgi göstermeyi, dayanışmayı ve yanyanalığı görsel bir anlatıya dönüştürür. Anlatmanın farklı biçimlerini arayan çalışma, tek bir ifade biçiminden ziyade, birbirimizle kurduğumuz ilişkilerin ve birlikteliklerin çeşitli yollarına vurgu yapar. Sen Anlat'ta iki sanatçının birbirlerine dair düşüncelerinin kağıtlara dökülmüş halini görürüz. Birbirlerinden habersiz üretilmiş bu kağıtlarda Mert Özgen'in yaptığı kara kalem portreye, Eda Çekil'in hazırladığı, ikilinin arasında geçen yazışmaları içeren bir metin eşlik eder. Fotoğrafın çekim anında sahibine ulaşan bu düşünceler, bu fotoğraf aracılığıyla izleyiciyle paylaşılır. Böylelikle iki sanatçı arasında bir diyalog kurulmuş olur.

GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL

Kurucu Koçanoğlu & Mürteza Fidan

Karışık Malzeme, 50x60x50 cm, 2025

Kapalı sistemler çevresiyle alışverişe girmedikleri için, sistem çevresine verilerle cevap veremez. Dolayısıyla bu sistemler çevresini etkileme niteliğine sahip değildir. Kapalı sistemler iç denge durumuna ulaştığında statik davranırlar; sonrasında kendini değiştirmmezler ve çevresiyle dinamik ilişkiye girmezler.

Buna karşın açık sistem çevreyle etkileşim sürecini korur. Sistem almış olduğu verilere yanıt vermesinden dolayı sürekli iç dengeye ulaşamaz.

Sistemler arası geçişliliğin mekanizmaları, seçim, değişim, tutulma ve yeniden stabilizasyondur.

Dönüşüm sistemi yapı değişimine dayalıdır. Ancak bu sistem dönüşümü, yalnızca sistemlerin değişimiyle, niteliksel, niceliksel çoğalmalar değil, aynı zamanda çevrelerinde değişim ve çoğalmalıdır.

KENT İKONALARI VII & GÖLGENİN YALNIZLIĞI SERİSİ

M.Reşat Başar & İsmail Tetikçi

Tuval üzerine karışık teknik, 50 x 50 cm, 2020

Tuval üzerine karışık teknik, 50 x50 cm, 2025

FIRÇADAN KUMAŞA: ANNE RENGİ

Sema Yalçın & İffet Savcı

El boyama ipek eşarp, 90 x 90 cm, 2020

Tuval üzerine yağlı boya, 50 x70 cm, 2013

Annemin fırçası ile başlayan bu hikâye, benim boyadığım ipek eşarpta devam ediyor. Sarı güllerin sıcaklığı, O'nun elinden çıkıp benim renklerime karıştı. Bir masa başında doğan renkler, yıllar sonra başka bir yüzeyde yeniden hayat buldu.

Bu paslaşma artık sessiz.

Ama hâlâ aynı paletten.

Çünkü renk bazen bir iz, bazen bir hafıza...

Ve bu da bana annemden kalan en derin renk.

SIÇRAYIŞ

Serna Uçar Hatipoğlu & İrem Arıkan Ekşi

Baskı, Dikiş, Aplike Teknikleri, Mono Baskı, 90x140 cm, 2025

Eser, hayali bir kadın karakterin gündelik yaşamı ve kişisel benliği arasında kurduğu bağın hikayesini, geleneksel tekstil yöntemleri ve çağdaş bir anlatım diliyle yorumluyor. İki katmanlı yerleştirme, farklı materyaller ve görsel derinlik etkileşimiyle boyut algısı üzerine deneysel bir yaklaşımdır. Arka planda mono baskı tekniğiyle oluşturulmuş katman,soyut ve sihirli bir evreni temsil eder.Gündelik hayatın kadına yüklediği sorumlulukların arasında yeşeren yaratıcı ve dayanıklı enerjiyi görselleştirir.

Ön planda ise sıçrama pozisyonundaki bir sporcu figürü yer alır. Sıçrayan sporcu figürü, karakterin maddi dünyadaki görev - rutinleri ile manevi dünyası arasında asılı kaldığı alanın betimlenişidir. Transparan kumaş ve iki katmanlı ifadenin etkisiyle, sporcu figürü soyut arka plan üzerinde sıçrayarak, günlük yaşamının farklı bağlamlarındaki benlikleri arasında gerçekleşen esrarengiz yolculuğun anlık bir kesitinde betimlenir.

— İSTANBUL — **25** *Yıl*
OKAN ÜNİVERSİTESİ